

Bohumil A Hermína Steinerovi Se Svými Děťmi

Tahle fotka byla pořízena v jednom kolínském ateliéru. Uprostřed je Bohumil Steiner, můj dědeček, pak nalevo Hermína Steinerová, moje babička, s mou maminkou Marií Synkovou, rozenou Steinerovou, a její mladší sestrou Annou Schwelbovou, rozenou Steinerovou. Řekla bych, že tahle

fotka je z druhého desetiletí 20. století. Mamince tu mohlo být tak nanejvýš dvanáct. Fotka má svou atmosféru, obě holčičky mají na sobě námořnický kostým.

Dědeček se narodil v roce 1871 v Kovansku, okres Nymburk. Příslušel však tehdy do Kolína. Žil v Kolíně, kde obchodoval s látkami, na ten obchod si pamatuji. Zemřel 20. září 1932, rok před smrtí mé matky, neboli své dcery, Marie. Pravděpodobně v Kolíně, protože jsem někde měla doklady o tom, co babička platila pohřebnímu bratrstvu, a to všechno bylo v Kolíně. Na starém kolínském židovském hřbitově musí někde nejspíš být.

Babička se narodila 10. srpna 1869, takže byla o dva roky starší než dědeček, což bylo v té době velmi neobvyklé. Muži bývali naopak třeba o dvacet let starší. I já mám mladšího muže, takže jsem "v tradici". Po dědečkově smrti se babička přestěhovala s maminčinou sestrou Annou z Kolína do Prahy.

Kdy přesně, to netuším, ale ono asi chvíli trvalo, než bývalý obchod zlikvidovali. Dědeček měl totiž v Kolíně obchod se střížním zbožím, v takové uličce blízko náměstí. Pamatuji se, že se tam šlo rovnou z ulice a že tam na tom dvoře - jako bych to před sebou i teď viděla - bylo dláždění, které bylo tak prorostlé, že ta travička vykukovala kolem dláždění. Jako dítě mě tenkrát velmi zajímalo, jak to, že tam, mezi dlažebními kostkami, roste tráva. Takový barevný vjem, to vám zůstane na celý život.

V Praze měly má babička s tetou Annou také nějaký malý obchod, na Smíchově, ale hned zkrachovaly. Pak ho měly na Žižkově a zase zkrachovaly. No, neuměly to, babička to asi nikdy nedělala. Zemřela někdy za války, nejspíš v roce 1942. Jestli měla nějaké sourozence, to nevím. Já jsem s nimi pak ztratila kontakt, protože po smrti mé první maminky se otec podruhé oženil a ačkoliv ta druhá maminka byla velice hodná, tak se mého kontaktu s tou původní rodinou bála. Ale já jsem na Žižkov tak jednou za rok beztak chodívala. Pamatuji se, že bydlely v Milíčově ulici 5. Ale jakmile jsem tam vešla, tak se babička rozplakala, protože jak mě viděla, hned jí bylo líto, že jí umřela dcera. V mé paměti byla taková velice subtilní, taková správná babička, věchýtek. Ale to už je po těch letech nejspíš trošku konstrukce.

V mé paměti byl dědeček vysoký a babička malá. I moje maminka a teta byly poměrně malé, to jsem asi zdělala po nich. Ale dědeček Steiner, ten byl vysoký. Takže alespoň můj bratr, Jiří, není takový prcek. To jsem mu hodně záviděla. Já mám ale zase po dědečkovi oči, jejich tvar, posazení, pohled, barvu. Otec měl oči šedivé, matka byla tmavooká, ale já mám po dědečkovi oči dost intenzivně modré. Geny jsou geny.

Co se náboženství matčiných rodičů týče, tam si na nic nepamatuji. K dědečkovi jsme jezdili, pamatuji si, jak si se mnou hrával a dostávala jsem od něj ústřižky látek. A vím, že dědeček s sebou brávil mého bratra Jiřího, který je o pět let starší než já, na jarmark, kde vždycky vystavoval své zboží. Ale nevzpomínám si, že by třeba slavili nějaké svátky.